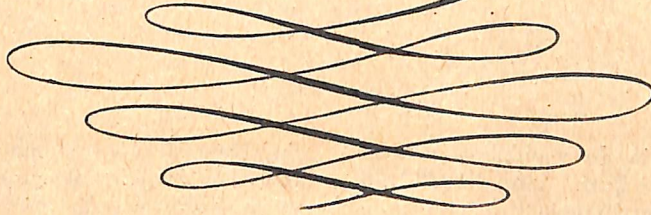


van Mens tot Mens



Orgaan van de Vereniging voor Maatschappelijk Werk op Humanistische grondslag 'Humanitas' onder redactie van T. van Grootheest en C. M. Swiebel. Administratie-adres: J. W. Brouwersstraat 16, Amsterdam-Z, Postgirorekening 582000

Congres 1957

Het is alweer twee jaar geleden, dat Humanitas haar jubileumcongres hield in Den Haag. Die twee jaar zijn snel verstreken en in die tijd is er veel gebeurd.

De stijgende lijn, die reeds jaren in ons ledental zit, heeft zich ook in 1956 en 1957 voortgezet, zij het ook niet in die mate als voorheen. Onze vereniging telt thans nagenoeg 12.000 leden, terwijl op ons vorig congres als resultaat van een speciale ledenactie door de voorzitter van de Rotterdamse afdeling het 10.000ste lid werd aangeboden. De in 1955 en 1956 georganiseerde prijsvragen werden, dank zij de geestdriftige medewerking van velen een groot succes, dat menigeen buiten onze kring, die zelf met het organiseren van prijsvragen wat te doen heeft, met verbazing en soms ook met een tikkeltje afgunst vervult. Ook de reeds bekende resultaten van de momenteel in gang zijnde actie doen ons het beste ervan verwachten. Het stemt tot grote voldoening, dat dit mogelijk blijkt in een tijd, waarin voetbaltoto's en puzzels als 'kijk u rijk' met hun speculatie op de grenzeloze goklust van het publiek de markt voor prijsvragen met een charitatieve inslag bederven.

Ook financiële steun van derden — particulieren zowel als bedrijven en instellingen — werd ons ook in de afgelopen jaren niet onthouden. In het bijzonder mogen wij in dit verband de giften ter gelegenheid van het jubileum van de N.V. de Centrale en van de Wezenkas noemen. Van het subsidiebeleid van de overheid mocht Humanitas ook in toenemende mate profiteren. Dat daarbij een enkele gemeente zich niet kan opwerken tot begrip van de gelijkgerechtigdheid van alle burgers doet niet af aan onze algemene erkentelijkheid. Zo zijn ons door onze leden,

het grote publiek en de overheid de middelen verschaft om het werk, waarvoor Humanitas is opgericht, te doen. Aan dit werk kon belangrijke uitbreiding worden gegeven. In het verleden heeft men Humanitas wel eens vergeleken met een staf zonder leger. Wij bezaten een centraal bureau met een aantal functionarissen die het land afreisden, maar op het uitvoerende vlak konden wij alleen een beroep doen op vrijwilligers. Dit beroep op vrijwilligers is gelukkig gebleven, doch daarnaast beschikken wij thans over 28 bezoldigde uitvoerende maatschappelijk werkers, waarvan 24 personen in dienst van de afdelingen en de gewesten en 4 personen in dienst van het centraal bestuur. De staf van ons kinderhuis omvat 9 personen, terwijl in de gezinsverzorging zeker meer dan 150 gezinsverzorgsters en gezinshulpen werkzaam zijn. Als wij voorts nog rekening houden met de 9 stafleden en 7 administratieve krachten, die op het centraal bureau werkzaam zijn en de leidinggevende en administratieve functionarissen in enkele grote afdelingen, kunnen wij vaststellen, dat thans meer dan 200 personen in dienst van Humanitas werkzaam zijn.

Deze ontwikkeling en de daarbij gepaard gaande verdieping en verbreding van ons werk stelt ons voor grote vragen. Over de financiële vragen willen wij — hoewel zij een voortdurende zorg zijn — op dit moment niet spreken. Maar het is duidelijk dat organisatorische vragen zich elk ogenblik voordoen. Daarom zal op ons congres in Utrecht de organisatie van onze vereniging onder de loep worden genomen en worden aangepast aan de eisen van de tijd. Daarnaast zal veel aandacht worden besteed aan de grondslagen van ons werk. Waartoe en ten behoeve van wie wordt een dergelijk groot apparaat opgebouwd. Dit is een



Ellinchem bestaat vijf jaar

Ons 'kinderhuis', zoals het in de wandeling genoemd wordt doch dat officieel heet: kinderkuis 'Ellinchem' van de Stichting Kindertehuizen van 'Humanitas', vereniging voor maatschappelijk werk op Humanistische Grondslag, bestaat vijf jaar. Nog niet lang dus, vooral niet voor hen die met deze Stichting geen daadwerkelijke bemoeienis hebben gehad, want, wat is vijf jaar... De directe medewerkers en bestuursleden bekijken die vijf jaar wat anders. Zij schijnen hen een lange periode toe, want het zijn vijf jaren van hard ploeteren en van financiële zorgen geweest. Er is dus geen gróót feest gevierd. De prestatie is nog bescheiden en feestvieren is duur. Maar zeer terecht is dit lustrum niet genegeerd. Op zaterdagmiddag 28 september kwam een klein groepje bestuursleden, medewerkers, oud-medewerkers en goede bekenden van 'Ellinchem' bijeen op 'Klein Bergsteyn' in Ellecom, 5 minuten van het kinderkuis, voor een bescheiden viering bij een kop thee. Er werd natuurlijk gesproken, zoals dat bij een jubileum hoort. De eerste voorzitter van de Stichting, de heer Ph. v. Praag, uitgeschakeld door Agriep, werd als spreker op gelukkige wijze door twee bestuursleden vervangen. De penningmeester mr. M. Knap opende als waarnemend voorzitter de vergadering met een korte verhandeling over het ontstaan van de Stichting, waarin, naast de vastbeslotenheid de Stichting ook door de volgende vijf jaar te helpen loodsen, ook een lichte verwondering doorklonk over het feit, dat het bestuur de eerste vijf jaar van deze onderneming, van dit (zij het nobel) avontuur, zonder kleerscheuren doorworsteld had. Waar het woord avontuur valt denke de lezer vooral alleen aan geld, want op het gebied van de vakkundige voorbereiding en uitvoering van het werk is niet ge-avonturierd. Dat kon het beste bevestigd en tot uiting gebracht worden in een onomwonden compliment van het bestuur, bij monde van de heer Knap, aan de staf van Ellinchem voor hun toewijding en vooral aan de directeur de heer H. Beuke voor de bezield en kundige wijze waarop hij de vaak wisselende medewerkersgroep van het kindertehuis in deze vijf jaar geleid heeft.

Het bestuurslid mevrouw Vrind verving als tweede de heer Van Praag met een bijzonder prettig geformuleerd praatje over het werk in het kinderkuis in Ellinchem. De vereni-

ging Humanitas is wettelijk erkend als voogdijvereniging. Maar een voogdijvereniging kan de kinderen waarover zij de voogdij verkrijgt niet in zorgvuldig uitgezochte en passende pleeggezinnen plaatsen, zonder een kinderkuis als doorgangshuis en selectie centrum, waar de kinderen kunnen verblijven tot het juiste pleeggezin voor hen gevonden is. De Stichting Kindertehuizen heeft dus gezorgd voor dit onmisbare element in de taakuitvoering van Humanitas. Om dit selectiecentrum goed te doen functioneren is het, aldus mevrouw Vrind, van groot belang dat het personeel de juiste opleiding heeft. Het stichtingsbestuur heeft zich steeds tot taak gesteld het werk zó te doen uitvoeren dat zo veel mogelijk van het theoretisch wenselijke ook werkelijk in de praktijk tot uitvoering komt. Daarvoor zijn goed opgeleide medewerkers nodig. En nu is, aldus mevrouw Vrind, de spanning tussen het theoretisch wenselijke en de praktische realisering daarvan en de spanning in de kinderbewerking tussen de personeelsvraag en het personeelsaanbod er de oorzaak van dat van ons vakkundig personeel grote offers worden gevergd, die in zwaarte ver uitgaan boven de offers die redelijkerwijze van ieder die van zijn werk houdt mogen worden verwacht. Mevrouw Vrind achtte deze bijeenkomst een zeer goede gelegenheid om, naast het uitspreken van waardering voor deze toewijding v. h. personeel, te zeggen dat het bestuur, bij deze appreciatie, ook grote aandacht heeft voor de problemen die de oorzaak zijn van het zorgelijke personeelgebrek in de kinderbewerking.

Korte tijd geleden is met 'Van Mens tot Mens' een folder van de Stichting Kindertehuizen meegezonden. Deze folder biedt de gelegenheid aan de lezers van dat blad de krachtsinspanning van bestuur en medewerkers te steunen als contribuant der Stichting met een klein offer in geld. Het is de moeite waard. Wellicht zullen de lezers zich bij deze woorden die folder herinneren en... de kaart er bij invullen.

Op alle mogelijke manieren tracht het bestuur de medewerkers van de Stichting de nodige steun te verlenen. Eén daarvan is het verbinden aan het kinderkuis van een vaste psychiater, om met waardevolle adviezen het personeel in haar moeilijke taak terzijde te staan. Vele malen is reeds

vraag, waarover wij ons zeer zeker mogen bezinnen. In discussies verwerpen wij het verwijt, dat wij aan de 'verzuijing' meedoen, maar wij bouwen toch aan een organisatie op humanistische, dus levensbeschouwelijke grondslag. Hoe valt dit met elkaar te rijmen? Ook hierover zullen wij in de komende tijd tot klaarheid moeten komen. Op ons congres zullen wij hierover spreken, zonder nochtans defi-

nitiële standpunten te bepalen. Ons congres zal een belangrijke bijdrage worden tot de noodzakelijke bezinning in eigen kring. Zo is de verwachting gewettigd dat het congres in Utrecht de plaats waarin onze organisatie in 1954 is opgericht, een belangrijke mijlpaal in de ontwikkeling van Humanitas zal worden. Moge deze verwachting niet worden beschaamd.

gebleken dat men zeer veel aan die steun op de achtergrond en in stafbesprekingen, van dr. Briët gehad heeft. In het grote geheel van Humanitas, vervolgde mevr. Vrind, met name in de plaatselijke afdelingen, leeft men altijd zeer met het kinderruise mee:

Ieder jaar geven de afdelingsbesturen daarvan het bewijs door met z'n allen een volledige zomervakantie voor alle kinderen van Ellinchem mogelijk te maken.

Zo'n vakantie kost veel geld en zonder deze zo gewaardeerde steun uit onze afdelingen zou op geen enkele andere wijze het geld voor een vakantie bij elkaar gebracht kunnen worden. Mevrouw Vrind, evenals alle andere Ellinchem-medewerkers, waardeerde deze hulp zeer.

Het was op die zaterdagmiddag een genoeg naar mevrouw Vrind te luisteren, omdat zij met enkele duidelijke voorbeelden van wat ingewikkelder gevallen de gang van zaken in het kinderruise, gezien vanuit het knooppunt tussen praktijk en bestuursbeleid, wist te illustreren.

Ook de vice-voorzitter van Humanitas, mr. B. v. d. Waerden, was aanwezig om het Stichtingsbestuur te complimenteren met de 5-jarige prestatie. De heer v. d. Waerden behoorde tot die 'avonturiers' die 5 jaar geleden 'ja' gezegd hadden toen de vraag beantwoord moest worden of de Stichting Kindertehuizen met heel weinig geld en een zwaar met hypotheek beladen kinderruise zou worden opgericht. Dat is gebeurd, het is gegaan en in de praktijk is wel gebleken hoe onontbeerlijk het kinderruise voor de voorgedijvereniging Humanitas is en hoezeer de gehele vereniging meeleeft met wel en wee.

De heer Wammes sprak namens het personeel van de Arbeiderspers op geestige wijze over het trouwe jaarlijkse contact dat de AP'ers door bemiddeling van St. Nicolaas altijd met 'Ellinchem' hadden gehad, zeer ten voordele van de Ellinchem-kinderen en tot bijzonder grote vreugde van het uit de AP voortgekomen deel van de hofhouding van St. Nicolaas.

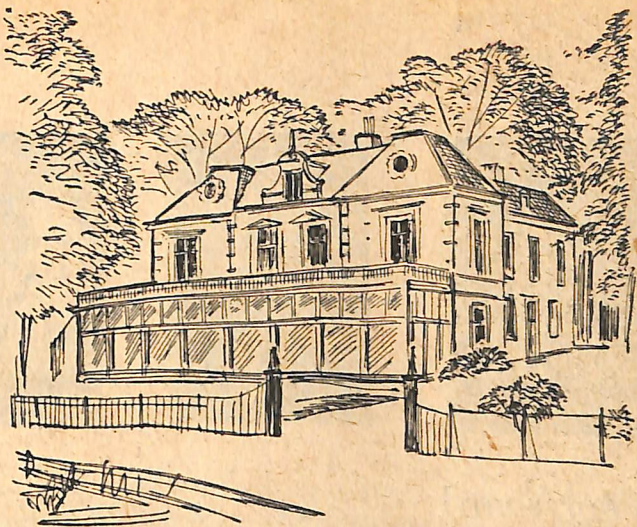
De heer Wammes overhandigde de directeur als kleine attentie bij zijn gelukwens een serie boeken voor de huisbibliotheek.

De middag kreeg plotseling iets van een St.-Nicolaasavond met pakjes. De heer Beuke, die naast de lof van het bestuur een mooie grammofonplaat te incasseren kreeg, had voor het bestuur van de Stichting ook al een cadeautje in petto in de vorm van een fotoboek van en over Ellinchem, en mejuffrouw Rijz had weer een cadeautje van de medewerkers van het Centraal Bureau voor het 'oudste' kind in Ellinchem.

Met het fotoboek op tafel kwam tevens het slot van de middag: het dankwoord van de heer Beuke voor de belangstelling en de betoonde attenties.

Bij zijn toespraak was het wel en wee van het kinderruise natuurlijk hoofdmotief. 'Hebt u wel eens geleefd in een traditielose omgeving?' vroeg de heer Beuke o.m. En inderdaad ieder realiseerde zich, even nadenkend, wat zoiets in die 5 jaar betekend moet hebben, want Ellinchem had geen enkele traditie. Nu is er alweer een heel traditiepatroon door kinderen en staf opgebouwd, er zijn gewoonten gevormd, er zijn vaste tijden voor vaste bezigheden, de vertrokken kinderen hebben een traditiespoor achtergelaten, er is een reglement dat de aanraking met de praktijk doorstaan kan. Maar 5 jaar geleden, bij het begin, was er niets op het gebied van traditie.

Als je daar even over nadenkt dan is het duidelijk dat alleen in de opgave van vormgeving aan deze kindergemeen-



schap een wereld van ervaringen en onderling overleg moet hebben gezeten.

We vonden het aardig dat de heer Beuke dit facet zo naar voren haalde, want dat is iets dat ons belangstellende leken bijblijft en op de verbeelding werkt. Op de moeilijkheden met de personeelsvoorziening, reeds aangerood door mevrouw Vrind, ging de heer Beuke ook nog even in. Nou even ?

Hij ging er eerlijk gezegd diep op in en sprak er tamelijk lang en met klem over. Men kon zien dat dit onderwerp hem zeer ter harte ging!

In het contact met andere kinderbeweringsinstellingen was het de heer Beuke duidelijk geworden dat niet alleen bij ons maar overal de personeelsproblematiek het werk in de kinderbewering zelf dreigt te overspoelen. En zo optimistisch als hij was over de toekomst van Ellinchem en zijn bestuur, zo somber sprak hij over de personeels-situatie in de Nederlandse kinderbewering. Te weinigen moeten te veel doen en ook is te weinig bekend dat men nog steeds niet weet welk antwoord het personeelsbeleid in de kinderbewering-als-geheel moet geven op de vragen die de problematiek van het moderne inrichtingsleven voor de medewerkers stelt. Er zou, aldus de heer Beuke, eens een grondig onderzoek van overheidswegen moeten worden ingesteld naar wat er nu eigenlijk mis is met de personeelssituatie in de kinderbewering, want die is nergens bevredigend.

Om ongeveer half zes werd de zeer geanimeerde bijeenkomst in Klein Bergsteyn beëindigd, maar door de meesten nog even voortgezet in het kinderruise. Om alle vernieuwingen die deels door de staf zelf werden uitgevoerd te bekijken. De kinderen hadden de avond tevoren feest gevierd, maar de huishoudelijke dienst komt het compliment toe dat daar niets meer van te zien was.

Een resultaat van korte bezichtiging:

waarlijk groots waren de geheel vernieuwde keuken en de nieuwe oliestook-verwarmingsinstallatie.

De jubileumdag werd 's avonds besloter met een intiem feestje voor de stafleden en oud-stafleden. Men heeft daar heel veel plezier gehad, hebben wij later vernomen. v. S

Welkom in



Voorwoord

De afdeling Utrecht prijs zich gelukkig, gedurende de congresdagen van 1957 de gastvrouw van de vereniging 'Humanitas' te mogen zijn.

Deze verheugenis vindt niet haar grond in de eer, welke de keuze van de plaats van het congres voor de daar gevestigde afdeling heet mee te brengen: die eer zou dan veel meer toekomen aan de stad zelf, die nu eenmaal aan haar centrale ligging en gunstige outillage de reputatie van congresstad bij uitnemendheid ontleent.

Onze afdeling echter wil gaarne van de geboden gelegenheid gebruik maken om zich van haar gastvrouwelijke taak te kwijten en deze dagen voor de congressisten tot een aangenaam en nuttig verblijf te maken; omdat zij weet dit aan 'Humanitas' verschuldigd te zijn; omdat zij heeft ervaren, als afdeling niet alleen te staan in de uitvoering van haar taak om het maatschappelijk werk te Utrecht tot bloei te brengen, doch steeds te kunnen rekenen op de bijstand van de vereniging en het Centraal Bureau. In zekere zin kan men deze bijstand vanzelfsprekend vinden, daar het werk van 'Humanitas', ook al wordt het om praktische redenen onderscheiden in vele secties en vele plaatselijke afdelingen, in feite ondeelbaar is en dus het succes te Utrecht tevens een belang is voor 'Humanitas' in haar geheel. Maar het zou de afdeling volstrekt misstaan, als zij zich die hulp liet aanleunen zonder daarvoor haar erkentelijkheid metterdaad te betuigen. Dit congres te Utrecht stelt haar in de gelegenheid, die dankbaarheid te tonen. Zij hoopt, de congressisten een tot vruchtbare arbeid nodende vergaderruimte, een sfeer van humanistische bezieling, een passende verstrooiing en lavenis en een prettige gelegenheid voor onderling contact te kunnen bieden.

Indien dit congres mede door de inspanning van de afdeling Utrecht tot een geslaagde manifestatie van de eenheid en de werkracht van 'Humanitas' wordt, dan menen wij in zover tevreden te mogen zijn — in zover, want er zal altijd te wensen overblijven en, wat wij ook doen, het zal altijd te weinig zijn.

In het vertrouwen, dat alle bezoekers begrip zullen hebben voor deze onvermijdelijke spanning tussen het vele, dat wij zouden wensen te verrichten, en het geringe, dat wij kunnen volbrengen, heet de afdeling Utrecht haar gasten hartelijk welkom in de stad, waar het congres van 1957 wordt bijeengeroepen.

Mr. F. DOELEMAN



Het Erasmushuis te Utrecht waar de plaatselijke afdeling van Humanitas haar spreekuur houdt.

Voor de bezoekers van het tweejaarlijkse congres van 'Humanitas' is de stad Utrecht stellig niet onbekend, vooral niet meer sinds het Humanistisch Verbond hier, in het hart van de stad, zulk een fraai centraal bureau heeft gekregen. Van dit bureau uit heeft men een prachtig ge-

n Utrecht



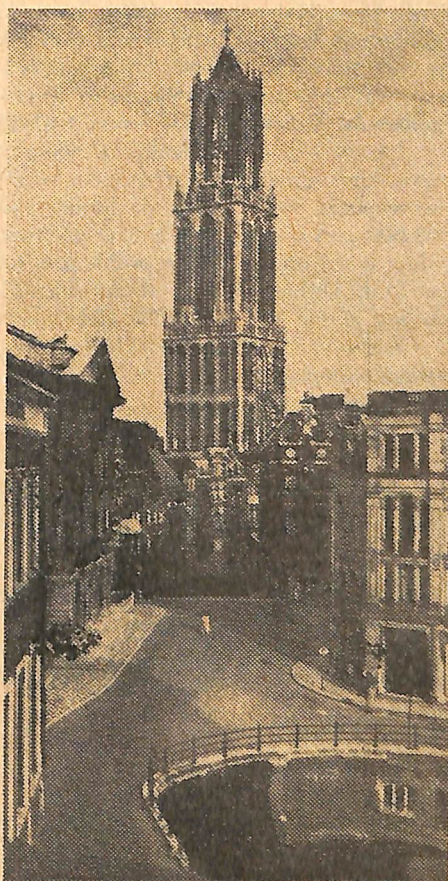
zicht op de trotse Domtoren, welke a.h.w. het merkteken van de stad is.

In het spraakgebruik is Utrecht veelal bekend als Jaarbeursstad, Universiteitsstad, Spoorwegstad en Domstad. Alvorens in het kort iets mede te delen over het moderne Utrecht is het goed ons, zij het dan eveneens zeer summier, te verdiepen in Utrechts rijke historie, welke teruggaat tot het begin onzer jaartelling, toen in ongeveer 48 v. Chr. de Romeinen aan de oever van de Rijn een fort bouwden, dat zij Albiobola noemden en dat gelegen was bij een doorwaadbare plaats (Traiectum ad Rhenum). De nederzetting, welke later om deze vesting ontstond heette aanvankelijk Trecht en uit de verbinding met het oud-Nederlandse woord UUT (bovenstrooms) is de naam Utrecht ontstaan.

Albiobola maakte deel uit van een vestinggordel, welke de Romeinen langs de Rijn bouwden om de noordelijke grenzen van hun imperium tegen de invallen van de woeste Germaanse stammen te beschermen. Opgravingen hebben aangetoond, dat deze vesting zich bevond ongeveer op de plaats waar zich nu het Domplein bevindt.

Utrechts bloei dateert echter van veel later. Aan het einde van de 8ste eeuw n.l. kreeg de Angelsaksische bisschop Willibrord van Pepijn de Korte, de bekende Frankenvorst, toestemming om hier een zetel te vestigen. En zo ontstond om de kerken en kloosters, die gaandeweg om deze zetel ontstonden, de eigenlijke stad. Niet het minst door zijn geografische ligging op een kruispunt van handelswegen en waterwegen, kwam Utrecht tot grote bloei.

Zonder nu te diep op de verdere ontwikkeling in te gaan, zij gewezen op de Oude- en Nieuwegrachten met hun typische werven en diepe kelders. Deze zijn omstreeks de dertiende eeuw ontstaan volgens een kennelijk vast-



omlijnd plan. De grachten, aanvankelijk gegraven ter verdediging van de stad, kregen tevens de functie van aan- en afvoerwegen voor de koopwaren der Utrechtse kooplieden, die de werven en kelders als opslagplaatsen gebruikten. Wij mogen ons gelukkig prijzen, dat de grachten in hun oude toestand bewaard zijn gebleven en dat de gemeentelijke overheid met een open oog voor het stedschoon alles doet, wat zij vermog om deze overblijfselen voor het nageslacht te bewaren.

Helaas is veel van de historische schoonheid in de loop der eeuwen verloren gegaan, doch daarnaast bleef toch ook veel bewaard. Wij noemden reeds terloops de Domtoren, de 112 meter hoge kolos, die het stadsbeeld beheerst en van welks hoogste trans men een schitterend uitzicht heeft over de gehele stad en de provincie. Daarnaast de Domkerk, d.w.z., wat ons nog van deze schone kerk is overgebleven. Het middenschip van deze kerk werd n.l. in 1674 door een geweldige wervelstorm verwoest en is nimmer herbouwd. In het plaveisel van het Domplein is nog duidelijk

te zien hoe groot en machtig dit bouwwerk destijds is geweest. Zowel de Domtoren als de kerk met kloostergang (welke dringend gerestaureerd dient te worden) is de moeite van een bezichtiging ruimschoots waard. Daarnaast noemen wij voor de liefhebbers van het oude stedschoon nog: de Janskerk, de Pieterskerk, de Nicolaïkerk, het voormalige Catharijneconvent, waarin zich thans de musea voor Nieuwe Religieuze kunst en het Nederlands Goud-Zilver en Klokkenmuseum bevinden, Paushuize, de Agnietenkapel, thans deel uitmakend van het Centraal Museum en waarin zich de verzameling van het Aartsbisschoppelijk Museum bevindt enz. Het Centraal Museum bezit zelf een grote verzameling kunstschatten, schilderijen, beeldhouwwerk, stijlkamers, archeo-

logische vondsten enz. Ook een wandeling langs de mooie bolwerken met hun zwaar geboomte of een rustpauze in de fraaie Hortus Botanicus is iedere bezoeker van Utrecht aan te bevelen.

Nieuw Utrecht

Richten wij thans onze blikken op het Utrecht zoals het zich thans aan de bezoekers toont: een drukke levendige stad, welke vooral aan de periferie aan zeer sterke uitbreiding onderhevig is. Het heeft zeer lang geduurd voordat de stad, ingeperst in het keurslijf van veel te nauwe gemeentegrenzen, zich kon gaan ontwikkelen. Op 1 januari 1954 vond een ingrijpende grenswijziging plaats, waardoor het grondgebied van de gemeente van ruim 2300 hectare op ruim 5200 hectare werd gebracht. Sindsdien is er rondom de oude stadskern zeer veel bijgebouwd. Er verzezen en verrijzen nog nieuwe woonwijken: in het oosten het Krommerijnkwartier, in het westen het Plan Halve Maan, dat aansluit bij de reeds eerder gebouwde woonwijk Oog in Al, in het zuiden het thans in volle ontwikkeling zijnde plan Tolsteeg-Hoograven en in het noorden op het grondgebied van de voormalige gemeente Zuilen, het uitgestrekte bouwplan Zuilen.

Aangezien echter Utrechts bevolking zeer snel groeit (thans telt de stad bijna een kwart miljoen inwoners, welk getal naar men verwacht in 1970 plm. 300.000 zielen zal worden) is het noodzakelijk voor al deze nieuwe bewoners zowel werk- als woongelegenheid te vinden. In dit verband wijzen wij op het thans in volle ontwikkeling zijnde Industrierrein Lage Weide, gelegen ten westen van de stad aan het Amsterdam-Rijnkanaal, waar momenteel een nieuwe elektrische centrale alsmede verschillende nieuwe industriële bedrijven in aanbouw zijn. Toch baart de wo-

ningnood, ondanks de ruimte die beschikbaar is, het gemeentebestuur grote zorgen. Vandaar dan ook, dat er momenteel zeer hard wordt gewerkt aan de ontsluiting van het zgn. Kanaleneiland, de strook land, welke wordt ingesloten door het Amsterdam-Rijnkanaal, de Leidserijn en het Merwedekanaal. Hier zullen binnen tien jaren ongeveer 7000 woningen moeten verrijzen voldoende voor de huisvesting van 30.000 Utrechters! Zoals een bezoek aan de reeds bestaande nieuwe wijken u ongetwijfeld zal doen zien, streeft de stedenbouwkundige dienst ernaar aan de nieuwe woonkwartieren, door een prettige verdeling van groenstroken en differentiatie van gevels enz., een apart cachet te geven.

Is dus de woningbouw in Utrecht in volle ontwikkeling; dit is ook het geval met de Kon. Ned. Jaarbeurs, welke in de laatste jaren vele fraaie hallen in gebruik heeft genomen en de Rijksuniversiteit, welke zeer binnenkort de beschikking krijgt over een aantal moderne laboratoria. In de aanhef van ons artikel noemden wij Utrecht ook spoorwegstad. Inderdaad is Utrecht een knooppunt van spoorwegen en daarnaast tevens administratief centrum van ons nationale vervoerbedrijf. Toch heeft het feit, dat er zoveel belangrijke spoorlijnen in Utrecht samenkomen ook bezwaren: meer en meer ondervindt men bij de stadsuitbreiding de hinder van gelijkvloerse spoorwegkruisingen. Er wordt naar gestreefd om op de meest doeltreffende wijze deze problemen tot oplossing te brengen. Zoals de stad zich thans ontwikkelt mag met recht worden gezegd: Utrecht, Hart van Nederland, is een levende stad met vele mogelijkheden, waarin het goed wonen en werken is!

Bureau Voorlichting der
gemeente Utrecht

Congresagenda

Zaterdag 26 oktober

- | | |
|------------------------|---|
| 4.— uur n.m. | ● Opening door de voorzitter, mr. dr. J. in 't Veld. |
| 4.15 tot 6.— uur n.m. | ● Bespreking beleid bestuur:
a. jaarverslagen over 1955 en 1956;
b. financiële verslagen over 1955 en 1956. |
| | ● Bespreking beleid redacties van 'van Mens tot Mens' en 'Humanitas'. |
| | ● Bestuursverkiezing. |
| | ● Diversen volgens beschrijvingsbrief. |
| 7.30 tot 10.— uur n.m. | ● Bespreking levensbeschouwelijke grondslag van 'Humanitas'. |

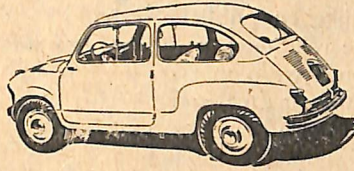
Zondag 27 oktober

- | | |
|-------------------------|--|
| 9.30 uur v.m. | ● Samenvatting van het op zaterdagavond besprokene door mr. dr. J. in 't Veld. |
| 10.15 tot 12.— uur v.m. | ● Eventuele voortzetting van de behandeling van de zaterdagmiddag-agenda, daarna behandeling rapport organisatiecommissie. |
| 1.30 uur n.m. | ● Voortzetting behandeling rapport organisatiecommissie en de daaruit voortvloeiende voorstellen. |
| 4.— uur n.m. | ● Sluiting. |

Prijsvraag 1957

En heeft u onze raad in het vorige nummer van 'Van Mens tot Mens' nog opgevolgd? Bent u meteen naar uw afdelingsbestuur getogen en hebt u de nodige boekjes met kaarten gehaald? Mooi, dan zult u wel gemerkt hebben hoe vlot de verkoop van de kaarten gaat. Heeft u nog geen boekje gehaald? Haast u dan, want op 5 december stoppen we onherroepelijk met onze actie en we zouden het toch wel sneu voor u vinden als u niet meer op tijd zou zijn om een paar boekjes te verkopen. Hoe loopt het? Tot nu toe uitstekend, dank u. Over heel Nederland verspreid kunt u onze kaartverkopers vinden. In de grotere plaatsen vanzelfsprekend maar ook in dorpen en gehuchten, wel eens gehoord van Greup, of van Kielwindweer? U misschien wel, voor ons waren het nieuwe aardrijkskundige ontdekkingen en toch worden er in deze en honderden andere 'plaatsen' van deze omvang verkopers van prijsvraagkaarten aangetroffen. Tot op het ogenblik dat we dit schrijven, komen er uit alle hoeken van het land nog steeds bestellingen voor boekjes met kaarten binnen, zodat we al 15.000 kaarten meer hebben 'uitgezet' dan vorig jaar. Niet slecht. Maar dat wil nog niet zeggen, dat ze ook allemaal verkocht zullen worden. Zorgt u in ieder geval, dat u uw portie kwijtraakt, dat scheelt alweer. Mogen we u tot slot even de prijzen oplepelen die er te winnen zijn?

Dit is de hoofdprijs



FIAT 600

t.w.v. f 4600,—
Goederen-
don f 400,—
Te zamen f 5000,—

(u koopt, wij betalen)

Dit zijn de andere prijzen:

2e prijs: Grundig televisietoestel t.w.v. f 1350,—
3e prijs: Gero Zilvium cassette 81-delig f 693,30
4e prijs: Elna Transforma naaimachine f 495,—
5e prijs: Kodak Retina IIC f 414,—
6e prijs: Rover elektr. wasmachine f 389,—
7e prijs: Kaptein Mobylette t.w.v. f 375,—
en honderden andere prijzen w.o. horloges, elektrische scheerapparaten, fotoboxes, vulpenhouders, enz.

U ziet het, niet alleen het doel van onze actie, ook de prijzen zijn de moeite dubbel en dwars waard, daarom rekenen we graag op uw volle medewerking.

Boekbespreking

H. Wielek: Vrije tijd — vriend of vijand? Raad en Daad. Nr. 11. J. van Tuyl N.V. Zaltbommel/Antwerpen, f 2,90.

Dr. J. L. Dirickx: Arbeidsvreugde voor allen. Raad en Daad. Nr. 2 J. v. Tuyl N.V. Zaltbommel/Antwerpen.

We weten zo langzamerhand wel, dat er in onze tijd behoefte bestaat aan 'beknopte, vlotte en overzichtelijke' verhandelingen over tal van onderwerpen. Aan deze behoefte danken boekenreeksen als deze 'Raad en Daad'-serie hun bestaan: zo op het oog nogal wonderlijke verzamelingen van kleine boekjes, waarin u voorlichting vindt over uw bontjas of het maken van uw testament, maar ook over maatschappelijk belangrijkere aangelegenheden als het vrije-tijdsvraagstuk en menselijke verhoudingen in het bedrijf.

H. Wielek schreef in deze serie een boek over de vrije-tijdsbesteding. 'Wat doen wij met onze vrije tijd?' zo luidt de ondertitel. De schrijver is erin geslaagd er een werkelijk kostelijk boekje van te maken. In een reeks van korte afgeronde hoofdstukjes bespreekt hij diverse vormen van 'passieve' en 'actieve' vrije-tijdsbesteding en vindt gelegenheid om daarbij tal van fundamentele problemen aan te snijden, zoals het verband tussen de spanning en inspanning van 'onze tijd' en het werk enerzijds en de mogelijkheid om tot werkelijke 'ont'-spanning te komen anderzijds,

de zin van het zelf actief zijn, het vraagstuk van het amateurisme in de kunst en dergelijke. Hij geeft in een kernachtig hoofdstukje uitstekende voorlichting over de vrije-tijdsbesteding als sociaal vraagstuk.

In het algemeen krijgt het praten en schrijven over dit onderwerp nogal eens het karakter van irriterend gepreek, waardoor het alle effect mist. Deze schrijver houdt zich echter uitstekend aan de richtlijnen, die hij zelf aan het slot formuleert: de volkswontwikkelaar heeft succes als hij niet aan het moraliseren slaat, maar van de realiteit uitgaat. Daarbij komt dat Wielek niet alleen zijn onderwerp uitstekend beheerst, maar bovendien in staat blijkt zijn beschouwingen op uiterst knappe en artistieke wijze neer te schrijven. Hij verwerkt gedichten, anekdotes en illustraties tot een onmisbaar onderdeel van zijn betoog, gebruikt statistisch materiaal en geeft citaten en verwijzingen naar de literatuur. We wensen dit waardevolle boekje in handen van allen die zich met de praktijk van het vraagstuk van de vrije-tijdsbesteding bezighouden en in weerwil van de 'populaire' opzet (of juist daarom?) verdient het stellig een plaatsje bij de opleiding van onze jeugdleiders en volkswontwikkelaars: als een voorbeeld van de manier waarop dit onderwerp besproken kan en moet worden zonder 'retorisch te worden'.

Dat helaas niet alle nummers van deze serie even geslaagd zijn bleek ons wel bij het doorlezen van een ander boekje,

waarin dr. Dirickx in minder dan zeventig bladzijden probeert duidelijk te maken op welke wijze goede menselijke verhoudingen in een bedrijf leiden tot 'arbeidsvreugde voor allen'.

Het zal wel in overeenstemming zijn met het 'Raad en Daad'-principe dat de theoretische achtergrond zeer beknopt wordt behandeld. De schrijver bespreekt eerst het onderscheid tussen 'menselijke' en 'publieke verhoudingen' (human relations en public relations), poogt het verband aan te duiden van zijn onderwerp met de bedrijfsorganisatie en industriële psychologie en betoogt verder waarom voor goede bedrijfsresultaten een goed psychologisch klimaat in het bedrijf noodzakelijk is. Beknopt schrijven is echter een moeilijke kunst en hier gaat de beknoptheid gepaard met een zodanige vaagheid en verwardheid dat er aan het geheel zagezegd geen touw meer is vast te knopen. Verder wordt het grootste deel van het boekje in beslag genomen door de behandeling van een aantal factoren die van belang zijn voor de goede verhoudingen in een bedrijf. De schrijver geeft wat aanwijzingen om het menselijk gedrag te begrijpen en wat richtlijnen voor een 'menselijke en menswaardige omgang en behandeling'. Maar ook hier is geen ruimte voor uitvoerige en gefundeerde uiteenzettingen en daardoor heeft dit hoofdstuk iets gekregen van een 'receptenboek met voorlichting'. Toch slaagt de schrijver althans in dit gedeelte enigermate in de opzet van het

boekje: duidelijk maken wat goede arbeidsverhoudingen zijn.

In het laatste hoofdstuk stelt de schrijver duidelijk, dat een bedrijf geen instelling van weldadigheid is: het heeft voor de werkgever weinig zin een 'human-relations-program' te ontwikkelen als het geen positieve invloed op de bedrijfsresultaten zou hebben. Het is te prijzen dat de schrijver dit zo onomwonden uitspreekt.

Afgezien van de beknoptheid en verwardheid heeft het boekje nog twee belangrijke bezwaren. Er wordt met geen woord gerept over het belang van het maatschappelijk werk in het bedrijf, wat juist in dit verband bijzonder slecht terzake kundig lijkt te zijn. En in de tweede plaats is het boekje geschreven in zeer slecht Nederlands. De schrijver gebruikt woorden als 'mistevreedenheid', gehandicapcerden' en ontelbare andere barbarismen, hij fabriceert de wonderlijkste zinswendingen. Dat een schrijver (in dit geval een Belg?) het Nederlands niet voldoende beheerst om een leesbaar boek te leveren is tot daaraantoe — maar dat een uitgever zo weinig gewetensvol en taakbewust is dat hij zo iets zonder meer naar de zetterij stuurt is onbegrijpelijk.

Samenvattend: de lezer die het boekje tot de laatste bladzijde heeft doorgeworsteld weet 'iets' van goede arbeidsverhoudingen — maar hij kan beter direct een keus maken uit de literatuurlijst aan het slot van het boekje. v. O.

De afdeling

voogdijwerk van Humanitas

zoekt pleeggezinnen voor

enige schoolgaande jongens

van 10-16 jaar

Welk gezin is genegen een van deze jongens in zijn midden op te nemen. Brieven worden gaarne ingewacht op het Centraal Bureau: J. W. Brouwerstraat 16, Amsterdam-Zuid.

Bent u al

Contribuant

van het

kinderbeschermings-

werk van Humanitas

U kunt contribuant worden door de folder, ingesloten in het septembernummer van 'Van Mens tot Mens' in te sturen, of door rechtstreeks aan het Centraal Bureau te kennen te geven, dat u een jaarlijkse bijdrage wilt storten.

Het Centraal Bureau van Humanitas, Jan Willem Brouwerstraat 16, tel. 721044, Amsterdam,
vraagt voor zo spoedig mogelijk

JONGSTE BEDIENDE

(1957)

DE WEEZENKAS

ZORGT VOOR
UW KINDEREN

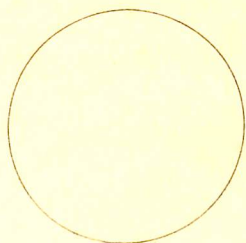
INDIEN GIJ VOOR HUN
MEERDERJARIGHEID
ONVERHOOPT MOCHT
OVERLIJDEN



EEN KORT WOORD OVER HET WERK VAN ONZE
VERENIGING TOT OPVOEDING EN VERZORGING
VAN WEZEN OP HUMANISTISCHE GRONDSLAG

KAN ONGEFrankeerd
WORDEN VERZONDEN

ANTWOORDKAART



W. DE HAAS
ADM. DE RUYTERWEG 234 hs
AMSTERDAM WEST 2

AMSTERDAM-W.2
MACHTIGING No. 1789

DE TIJD IS GELUKKIG VOORBIJ, WAARIN STEDE-lijke en particuliere liefdadigheidsinstellingen werden belast met de zorg voor grote aantallen wezen, wier ouders zó vroeg stierven, dat hun kinderen zonder een behoorlijke materiële verzorging en een verantwoorde opvoedkundige bijstand achterbleven. In de regel bereiken de ouders tegenwoordig een leeftijd, hoog genoeg, om zelf hun kroost te zien opgroeien tot volwassen mensen.

Maar op deze regel zijn ook uitzonderingen. Noodlottige omstandigheden kunnen er toe leiden, dat aan het gezin de vader ontvalt, waardoor de vrouw vaak wordt geplaatst voor de uiterst moeilijke taak, alléén te moeten zorgen voor het levensonderhoud en de geestelijke leiding van één of meer minderjarige kinderen. En ook het geval, dat vader en moeder door de dood uit het gezinsverband worden weggerukt, voordat hun nageslacht op eigen benen heeft leren staan, doet zich nog voor.

Is het ouderpaar aangesloten bij een kerkgenootschap, dan belast *dit* zich met de zorg voor de verdere opvoeding van de achtergebleven wezen. De diakonieën hebben altijd met min of meer succes er naar gestreefd, de band tussen de gelovigen en de kerk te handhaven door ouderloos geworden kinderen onder hun hoede te nemen.

Maar volgens de laatste volkstelling is zeventien procent van de bevolking in ons land niet aangesloten bij een van de talrijke kerkgenootschappen. En in de drie grootste gemeenten is het percentage der onkerkelijken zelfs belangrijk hoger. In Amsterdam bedroeg het aantal inwoners, dat in 1947 te kennen gaf, niet tot een kerkgenootschap te behoren, 45 procent. Voor Rotterdam en Den Haag waren die cijfers respectievelijk 31 en 27.

DE ALLES BETREFT DE BEMOEIINGEN VAN DE „Weezenkas” met de hele wezen van haar leden. Maar ook kunnen achtergebleven weduwen en haar kinderen aanspraak maken op morele en — indien nodig — financiële bijstand van de vereniging. Meestal neemt de „Weezenkas” de betaling van school- en cursusgelden voor de halfwezen voor haar rekening, bekostigt zij de aanschaffing van boeken en andere leermiddelen, zorgt zij voor de verstrekking van versterkende middelen en de uitzending naar vakantie-kolonies. Dat de Commissie van Opvoeding gaarne met raad en daad deze, door het overlijden van de vader, onvolledig geworden gezinnen wil bijstaan, behoeft na het hiervoor meegedeelde niet uitdrukkelijk te worden gezegd.

De „Weezenkas” heeft in het jaar van haar zestigjarig bestaan haar statuten aan een ingrijpende wijziging onderworpen. Zij deed dit om haar werkzaamheid op het gebied van de maatschappelijke zorg in belangrijke mate uit te kunnen breiden en wel in tweeërlei opzicht. In de eerste plaats ligt het voor de hand, dat de „Weezenkas” zich verheugt over de snelle groei van de beweging van het moderne humanisme en de vrije gedachte na de tweede wereldoorlog, die onder anderen heeft geleid tot het scheppen van een speciaal apparaat voor het geven van sociale hulp ten behoeve van de buiten-kerkelijke bevolkingsgroepen. En het spreekt vanzelf, dat zij als oudste organisatie op het terrein van de praktische maatschappelijke bijstand — zij het dan, dat zij haar taak beperkte tot de opvoeding van wezen — gaarne bereid was tot nauwe samenwerking met nieuwe organen, die het maatschappelijk werk op humanistische grondslag ter hand gingen nemen. Dank zij de nieuwe statuten kon de „Weezenkas”, om een voorbeeld te noemen, steun verlenen aan „Humanitas” bij de uitvoering van haar plannen met betrekking tot het voogdijwerk.

DE TIJD IS GELUKKIG VOORBIJ, WAARIN STEDELIJKE en particuliere liefdadigheidsinstellingen werden belast met de zorg voor grote aantallen wezen, wier ouders zó vroeg stierven, dat hun kinderen zonder een behoorlijke materiële verzorging en een verantwoorde opvoedkundige bijstand achterbleven. In de regel bereiken de ouders tegenwoordig een leeftijd, hoog genoeg, om zelf hun kroost te zien opgroeien tot volwassen mensen.

Maar op deze regel zijn ook uitzonderingen. Noodlottige omstandigheden kunnen er toe leiden, dat aan het gezin de vader ontvalt, waardoor de vrouw vaak wordt geplaatst voor de uiterst moeilijke taak, alléén te moeten zorgen voor het levensonderhoud en de geestelijke leiding van één of meer minderjarige kinderen. En ook het geval, dat vader en moeder door de dood uit het gezinsverband worden weggerukt, voordat hun nageslacht op eigen benen heeft leren staan, doet zich nog voor.

Is het ouderpaar aangesloten bij een kerkgenootschap, dan belast *dit* zich met de zorg voor de verdere opvoeding van de achtergebleven wezen. De diakonieën hebben altijd met min of meer succes er naar gestreefd, de band tussen de gelovigen en de kerk te handhaven door ouderloos geworden kinderen onder hun hoede te nemen.

Maar volgens de laatste volkstelling is zeventien procent van de bevolking in ons land niet aangesloten bij een van de talrijke kerkgenootschappen. En in de drie grootste gemeenten is het percentage der onkerkelijken zelfs belangrijk hoger. In Amsterdam bedroeg het aantal inwoners, dat in 1947 te kennen gaf, niet tot een kerkgenootschap te behoren, 45 procent. Voor Rotterdam en Den Haag waren die cijfers respectievelijk 31 en 27.

Wat gebeurt er met de kinderen uit de gezinnen, die tot deze snel groeiende bevolkingsgroep behoren, als één of beide ouders door de dood wordt weggenomen? Bij de kerkgenootschappen kunnen zij niet aankloppen voor stoffelijke en geestelijke hulp: het zou ook niet in overeenstemming zijn met de levensovertuiging, die de ouders hebben aangehangen. Het zal onvermijdelijk blijken, dat óf familieleden zich ontfemen over de achtergebleven wezen óf dat een beroep wordt gedaan op het Burgerlijk Armbestuur.

Het eerste zal vaak op moeilijkheden stuiten, het tweede zal ieder ouderpaar een weinig ideale oplossing vinden van de noodtoestand, die het gevolg is van het overlijden van vader en moeder. Daarvan heeft men zich in de buiten-kerkelijke kring al vroeg rekenschap gegeven. Het resultaat van die overwegingen was, dat in 1895 op initiatief van de grote humanist en pedagoog A. H. Gerhard de „Weezenkas” werd opgericht, een organisatie, waarvan deze pionier van de vrije gedachte meer dan vijftig jaar de voorzitter was.

GEDURENDE DIE LANGE REEKS VAN JAREN heeft de „Weezenkas” zich tot taak gesteld, voor de aan haar toevertrouwde kinderen dat te doen, waartoe de ouders door een voortijdige dood niet meer in staat waren: hen voor te bereiden op het grote leven, het pad te effenen, waarlangs zij kunnen opgroeien tot gezonde en evenwichtige mensen. Zij deed dit door zich te belasten met de volledige verzorging en opvoeding van de wezen, in de regel tot aan het bereiken van de meerderjarigheid. Daarbij heeft zij zich altijd laten leiden door het inzicht, dat aan een gezinsopvoeding de voorkeur moest worden gegeven boven de plaatsing in een gesticht. Maar haar principiële grondslag, de humanistische levensbeschouwing, bracht met zich mee, dat ook aan het milieu van de gezinnen, waarin de kinderen werden ondergebracht, bepaalde

eisen werden gesteld. De sfeer, de gezindheid in de pleeggezinnen diende in overeenstemming te zijn met de denkwereld van de overleden ouders. Dat wil zeggen: de opvoeding van de kinderen moet steunen op de beginselen van het onkerkelijke humanisme, zonder beïnvloeding van enigerlei godsdienstige geloofsovertuiging.

DE KEUZE VAN DE PLEEGGEZINNEN GEEFT hiervoor een garantie. Bovendien houdt een Commissie van Opvoeding, samengesteld uit geschoolde pedagogen, toezicht op de hele materiële en geestelijke verzorging van de wezen. Twee leden van deze commissie houden regelmatig contact met de pleegouders en met elke wees afzonderlijk. De belangen van het ouderloze kind staan bij alle maatregelen en voorzieningen, die de „Weezenkas” neemt, op de voorgrond en het bestuur van onze vereniging beschouwt het als zijn plicht, de behartiging van die belangen ieder onpersoonlijk karakter te ontnemen. Het gaat er om, de wees zoveel mogelijk de individuele belangstelling, huiselijke vertrouwdsheid en toegewijde zorg te geven, die hij zonder twijfel van eigen vader en moeder zou hebben gekregen.

Tot de voorbereiding op het leven behoort uiteraard ook de opleiding tot een beroep. Daarbij wordt uitgegaan van de bijzondere aanleg en ambities van het kind. Voor bijna alle pupillen heeft de „Weezenkas” na het doorlopen van de lagere school de mogelijkheid geschapen een middelbare school, een kweekschool of een inrichting voor middelbaar technisch onderwijs te volgen. En in sommige gevallen, als het kind beschikt over de daarvoor vereiste intellectuele vermogens, — voor de beoordeling waarvan het bestuur zich laat voorlichten door deskundige instanties — wordt voor hem een universitaire studie bekostigd, óók na het bereiken van de meerderjarigheid.

DIET ALLES BETREFT DE BEMOEIINGEN VAN DE „Weezenkas” met de hele wezen van haar leden. Maar ook kunnen achtergebleven weduwen en haar kinderen aanspraak maken op morele en — indien nodig — financiële bijstand van de vereniging. Meestal neemt de „Weezenkas” de betaling van school- en cursusgelden voor de halfwezen voor haar rekening, bekostigt zij de aanschaffing van boeken en andere leermiddelen, zorgt zij voor de verstrekking van versterkende middelen en de uitzending naar vakantie-kolonies. Dat de Commissie van Opvoeding gaarne met raad en daad deze, door het overlijden van de vader, onvolledig geworden gezinnen wil bijstaan, behoeft na het hiervoor meegedeelde niet uitdrukkelijk te worden gezegd.

De „Weezenkas” heeft in het jaar van haar zestigjarig bestaan haar statuten aan een ingrijpende wijziging onderworpen. Zij deed dit om haar werkzaamheid op het gebied van de maatschappelijke zorg in belangrijke mate uit te kunnen breiden en wel in tweeërlei opzicht. In de eerste plaats ligt het voor de hand, dat de „Weezenkas” zich verheugt over de snelle groei van de beweging van het moderne humanisme en de vrije gedachte na de tweede wereldoorlog, die onder anderen heeft geleid tot het scheppen van een speciaal apparaat voor het geven van sociale hulp ten behoeve van de buiten-kerkelijke bevolkingsgroepen. En het spreekt vanzelf, dat zij als oudste organisatie op het terrein van de praktische maatschappelijke bijstand — zij het dan, dat zij haar taak beperkte tot de opvoeding van wezen — gaarne bereid was tot nauwe samenwerking met nieuwe organen, die het maatschappelijk werk op humanistische grondslag ter hand gingen nemen. Dank zij de nieuwe statuten kon de „Weezenkas”, om een voorbeeld te noemen, steun verlenen aan „Humanitas” bij de uitvoering van haar plannen met betrekking tot het voogdijwerk.

MAAR OOK WIL DE „WEEZENKAS” UITBREIDING geven aan haar eigen specifieke activiteit door ouders, die niet geacht willen worden tot een kerkgenootschap te behoren, toe te laten tot het lidmaatschap om dusdoende voor hun kinderen voorzieningen te treffen, waardoor deze aanspraak kunnen doen gelden op een ruime materiële verzorging en een verantwoorde opvoeding in humanistische geest voor het geval zij onverhoopt op minderjarige leeftijd hele of halve wezen mochten worden. Er moge op worden gewezen, dat de „Weezenkas” deze uitbreiding van haar ledental niet nastreeft met het doel haar financiële positie te versterken. Zij beschikt over een vermogen, waarvan de rente ruimschoots voldoende is om daarvan de kosten te kunnen bestrijden voor de opvoeding en verzorging van haar pupillen. Ook wil zij haar werk niet aan maatstaven zien gemeten, die typisch mogen heten voor het verzekeringswezen. Het feit alleen al, dat per gezin een contributie van twintig gulden per jaar wordt betaald, ongeacht het aantal kinderen, dat later ten laste van de „Weezenkas” kan komen, toont aan, in welke mate onze vereniging verschilt van alle mogelijke verzekeringsinstellingen.

De „Weezenkas” is trots op haar ideële doel: zij wil alle onkerkelijke ouders verenigen, die uit een diep gevoeld verantwoordelijkheidsbesef voorzieningen willen treffen tegen het onverzorgd achterblijven van hun kinderen met de zekerheid, dat zij zullen worden opgevoed in het geestelijke klimaat van het gezin, waarin zij werden geboren.

Echtparen, waarvan man en vrouw de leeftijd van 45 jaar nog niet hebben overschreden, die deze doelstelling onderschrijven, kunnen bij het secretariaat, W. de Haas, Admiraal de Ruyterweg 234, Amsterdam-West, nadere inlichtingen en formulieren voor inschrijving aanvragen.

Ondergetekende

Adres

wenst lid te worden van de Weezenkas en verzoekt U hem (haar)
de invulformulieren toe te zenden.

Handtekening